

NÕIANEIU NÖBININA

Kristiina Kass

I

Sel ööl, mil Nöbinina sündis, juhtus midagi täiesti erakordset. Nimelt tuli pilve tagant päike välja! Tõsijutt, keset ööd hakkas järsku päike paistma, nagu oleks tegemist päise päeva ja mitte südaööga.

Isegi paljunäinud ja igat sorti imedega harjunud nõiad löid imestusest oma kondiseid käsi kokku, pungitasid silmi ja vangutasid päid. Midagi oli nüüd kohe kindla peale väga valesti! Aga valesti polnud midagi, hoopis Nöbinina oli sündinud. Väike nõiatüdruk, esialgu veel nimetu, lõi kohe oma suured silmad lahti ja hakkas rõõmsalt naeratades maailma uudistama. „Saadana silmamuna! Seda ma teadsin, et miski siin ei klapi! Kui ikka keset ööd äkiste päike välja tuleb, siis on kohe õnnetus kaelas!” kriiskas ta ema Rumilda, konksus selja, üleni vistrikulise näo ja mustade sorakil juustega nõid, kui oma last esimest korda nägi. „Nihuke vilets niru! Säherdune hale piitsavars! Häbi pealegi vaadata! Ptüi!” sajatas ta maha sülitades.

Vastne nõiabeebi oli tõepoolest ainult paari-kolmekilone kõhn vibadik ja mitte selline priske kümnekilone, nagu nõidade munadest tavaliselt koorus. Aga kõhnus polnud sugugi beebi ainuke omadus, mille kallal sugulased kohe irisema hakkasid.

„Vähh, mihuke vastikut värvi nahk tal on!” võdistas oma hallika jume üle uhkust tundev tädi Koleera õlgu ja torkis lapse roosat ihu pika küünega.

„Kraah! Ja vaadake ta nina! Kas te olete kunagi jõledamat nina näinud?” kisendas vanaema Vundamenta, kirtsutas põlastavalt oma karvaste sõõrmetega konksnina ja väristas rinnuni rippuvaid lõualotte.

Uuel nõiabeebil ei olnud tõepoolest sellist suurt ja kongus nina, nagu teistel vastselt koorunud nõialastel, ega ka pikka ja teravat või vägevat kartulinina.

Tal oli hoopistükki väike ja püstine ninanöps! See oli midagi sedavõrd ennekuulmatut, et lähimate päevade jooksul lendasid kaugete maade nõiad beebit lausa parvede kaupa uudistama.

Moor Rumilda tundis maimukese välimuse pärast ütlemata suurt häbi. Ta määris tüdruku naha poriga kokku, et see nii roosa välja ei paistaks. Ta püüdis last iga päev usinalt koledate nägude ja rõõgatustega ehmatada, et too liiga sageli oma totakat naeratust ei välgutaks. Ja kui tütrele esimesed hambad suhu tekkisid, siis mätsis ta need mustikatega kokku, et need natukenegi vähem valged näiksid. Aga mingid tavalised nipid ei teinud väikest nõiatüdrukut sugugi ilusamaks.

Viimaks pöördus nõiamoor Rumilda oma murega Peanõia poole ja küsis, kas ehk säherduse õnnetu olukorra puhul ei võiks nõiaseadus erandit teha ja lubada last kenamaks võluda.

„Mitte ilma peal! Reeglid on reeglid ja nendest üleastujat ootab igavene hukatus!” kõmistas Peanõid oma konksus näppu viibutades.

Igavene hukatus oli midagi, mida kõik nõiad kohutavalt kartsid, aga mida keegi päris täpselt endale ette kujutada ei osanud. See võis tähendada elu lõpuni sillerdava kuldse vihma käes seismist või pehme valge pilve peal ingliskoori kuulamist. See võis tähendada ka piimajõgede ja pudrumägede keskel elamist või kohustust süüa kogu edaspidise elu jooksul ainult maasikaid ja vahukoort, igapäevast roosiõievannis kümblemist ja juustekammimist ning metsloomade toitmist ja paitamist. Igatahes oli igavene hukatus midagi nii hirmsat, et ükski täie mõistuse juures olev nõid seda õnnetust endale vabatahtlikult kaela ei kutsunud.

Pettunud Rumilda vajus veelgi enam küüru ja sülitas südametäiega laraka rohelist tatti parajasti möödavolksavale konnale pähe. Tollele kasvasid sedamaid selga pruunid harjased, mis tegi nõiamoori tuju vähemalt sutsu paremaks.

„Kuule, Rumilda, kui sul natuke õnne on, siis võib selle sinu peletise nina külge mõne aasta pärast paar prisket soolatüügast tekkida,” püüdis Peanõid värsket ema lohutada.

„Või siis kasvab tal kunagi lõug musti karvu täis. Aga see ei ole muidugi sugugi kindel. Kõveramaks ta nina vaevalt enam läheb.”

Teised nõialapsed hakkasid noort nõiatüdrukut Nöbininaks pilkama. Ajapikku hakkas isegi oma lihane moor teda selle nimega kutsuma. Ning varsti ei mäletanud enam keegi, mis oli Nöbinina õige nimi või kas tal üldse kunagi oli muud nime olnudki.

„Ma tõesti ei tea, mida ma selle plikaga küll peale hakkam,” kurtis Rumilda tihtilugu teistele nõidadele. „Ta ei söö isegi ämblikke!”

„Mis sa seletad! Ei söö ämblikke?” kiljusid nõiamoorid ja kiskusid endal suurest vapustusest tuustide kaupa juukseid peast.

„No ei söö, tee mis tahad! Maipõrnikad veel kuidagi lähevad, aga ämblikke ei nõustu ta suu sissegi võtma. Ma olen toppinud küll, suuri ja väikesi, siledaid ja karvaseid, aga see kurivaim sülitab need kõik välja!”

Torminõid Tamburiine vahtis talle vihast sähistades otsa. „Püha käristus! See on ju hea toidu raiskamine! Malakat on sellisele nähvitsale vaja, malakat, ma ütlen!”

„Sa muidugi tead, mida see tähendab, kui nõialaps ämblikke ei söö?” kõmistas Tarknõid Teamundus ja tõstis oma kärnase sõrme teadja näoga püsti. „Temast ei saa eales õiget nõida! Aga seda oli muidugi arvata, kui ta juba vastkoorunust peale selline kidur ja nöbininaga oli.”

II

Nöiakoolis ei olnud Nöbinina kuigi tubli õpilane. Kui teised nõiaõpilased segasid oma kateldes ämblikuvõrke, konnasilmi, herilasetiibu ja mürgiseid näsiniinemarju, et äikest, välku või paduvihma võluda, mõtles Nöbinina välja hoopis oma retsepte. Ta puistas patta kastepiisku, metsmaasikaid, kollaste lillede õielehti ja mett ning jäi muheledes hetke pärast taevasse kerkivat eredavärvilist vikerkaart imetlema. Aga niipea, kui nõiaõpetaja seda märkas, hakkas ta raevukalt kriisates jalgu trampima, nii et Nöbinina pidi oma vikerkaare jalamaid ära koristama.

Kui Nöbinina saja-aastaseks sai, anti talle nõiakoolist lõputunnistus ja luba hakata kasutama nime Nöiamoor Nöbinina.

„Nöiamoor kolab kuidagi kole kurjalt,” arvas Nöbinina seepeale.

„Ja mida sina siis tahad?” kraaksatas õpetaja Nöbinina jultumusest pahviks löödult. „Nöiad peavadki kurjad olema!”

„Jajah, ma saan sellest aru küll. Aga siiski oleksin ma palju parema meelega hoopis Nöianeiu!”

„Mis asi? Nöianeiu! Kas sa ütlesid NÖIANEIU?” ei suutnud õpetaja oma hiigelsuuri kõrvu uskuda.

Nöbinina lõi arglikult naeratades pilgu maha ja noogutas pead.

„Jah, Nöianeiu! Nöianeiu Nöbinina! See läheb nii hästi kokku!”

Nöiakooli õpilased ja õpetaja prahvatasid kooris hirnuma, korskama ja räuskama. Nad löid kämblaid vastu reisi, hoidsid kõhtu kinni ja vingerdasid naerukrampides klassipõrandal.

NÖIANEIU! Keegi neist polnud kunagi varem kuulnud midagi nii naeruväärset!

„Nöianeiu! Krääh-krääh-krääh!” rõhkis õpetaja naerda. „See kõlab täpselt sama nõmedalt nagu Nöbinina! Ja just selletõttu sobibki see sinule tõepoolest sama hästi, just nagu konnasilm varba otsa!”

Sellega oli asi otsustatud ja Nöbininast sai Nöianeiu Nöbinina. Lõpuks ometi oli ta saanud täiskasvanuks ja sai nüüd loa kolida oma nõiamajja ning teha edaspidi enam-vähem kõike, mida ise tahtis.

Nöiamoor Rumilda patsutas rahulolevalt tütre punase juuksepuhmaga lagipead. Viimaks ometi saab ta nüüd oma häbiplekist ja murelapsest lahti. Mis võis olla toredam, kui see, et

plika kolib ära kuskile võimalikult kaugemale, keset mägesid ja laanemetsi, kuskile koopasse, kust ta loodetavasti enam koju tagasi ei oska tulla.

„Las ma annan sulle ühe hea nõu. Vaata, et sa inimeste lähedusse ei koli!” hoiatas ema Nöbinina. „Nõiad elavad üksi, pea seda meeles.”

„Aga, muti, mina ei taha elada ihuüksi keset metsa mingis räpases kuudis,” vaidles Nöbinina vastu. „Ma tahaksin endale ilusat puhast majakest, umbes sellist, nagu inimestel on.”

„Sa oled ikka üks ütlemata rumal nõiaplika!” laiutas Rumilda lootusetult käsi ja pööritas silmi. „Loll nagu saabas! Inimeste majad! Sa pole seal koolis ikka mitte midagi õppinud!”

„Olen ju küll, muti! Ma olen õppinud luuaga lendama, taimedest rohtusid ja mürke keetma, asju liigutama, loomi ellu äratama ...”

Nõiamoor Rumilda nähvas kärsitult käega ja katkestas tütre jutu:

„Jaa-jaa-jaa, aitab juba küll! Lase nüüd jalga, sõida kuu peale oma luuaga, peaasi, et sa mul silmist kaod. Ma tahan sust viimaks ometigi välja puhata!”

Raamatust „Laste rööm 2” (Tammerraamat, 2013)